

Тук почива сестра Мери

Преди много време, в една друга страна, почти убих жена. Чувството е много особено, този порив да убиеш. Първо идва гневът, по-мощен, отколкото е възможно да си представим. Напълно завладява тялото ти, като извънземна енергия сграбчва волята, крайниците, психиката. Придава ти сила, която дори не си знаела, че притежаваш. Ръцете ти, съвсем безобидни до този момент, се вдигат, за да задушат живота на друго човешко същество. В това има известна радост. Като поглеждам назад, е ужасяващо, но смея да твърдя, че усещането в този момент е сладостно, точно такъв е привкусът на справедливостта.

Агата Кристи беше обсебена от идеята за убийство. Но имаше нежно сърце. Никога не е пожелавала да убие когото и да било. Нито за секунда. Нито дори мен.

Винаги казваше: „Наричайте ме Агата“, и протягаше крехката си ръка. Но аз не смеех, дори в началото, независимо че бях прекарала много уикенди в един от домовете ѝ и бяхме споделяли доста лични моменти. Струваше ми се, че е неуместно да фамилиарнича, въпреки че в годините след Голямата война* представите за благоприличие бяха поизбледнели. Агата беше изискана и елегантна, но беше готова с лекота да се раздели с маниерите и социалните условности. Докато аз бях положила твърде много усилия да овладее тези маниери и условности, за да се откажа толкова лесно от тях.

Харесвах я. В онези времена няха особено високо мнение за романите ѝ. Но винаги съм признавала, че ѝ се възхищавам

* Така наричат Първата световна война – 1914 – 1918. – Б.р.

като личност. Все още ѝ се възхищавам. Наскоро, когато го споделих с една от сестрите ми, тя ме попита дали не съжалявам за това, което направих, за огромната болка, която ѝ причиних.

– Разбира се, че съжалявам – отвърнах без колебание.

Всеки, който казва: „За нищо не съжалявам“, или е психопат, или лъжец. Не съм нито едното, нито другото, просто умея да пазя тайна. В този смисъл първата г-жа Кристи и втората г-жа Кристи много си приличат. И двете знаехме, че няма как да разкажеш собствената си история, без да разкриеш нечия друга история. През целия си живот Агата отказваше да отговаря на каквито и да било въпроси за единадесетте дни, когато изчезна, и го правеше не само за да защити себе си.

И аз щях да отказвам да отговарям, ако някой се беше сетил да ме попита.

Изчезването

ЕДИН ДЕН ПРЕДИ ТОВА

Четвъртък, 2 декември 1926 г.

Казах на Арчи, че сега не е моментът да напуска жена си, но не го мислех наистина. Ако ме питате, цялата тази криеница бе продължила твърде дълго. Беше време да изиграя печелившия си коз. Но Арчи обичаше всяка идея да идва единствено от него, затова възразих.

– Много е крехка – казах. Агата все още беше разбита от смъртта на майка си.

– Клариса умря преди месеци – отвърна Арчи. – Когато и да ѝ го кажа, моментът все ще е неприятен.

Крехък не е дума, която някой би употребил, за да опише Арчи. Беше седнал зад голямото махагоново бюро в лондонския си офис, надут и властен.

– Няма как всички да са доволни – каза той. – Все някой трябва да е нещастен, и ми омръзна това да съм аз.

Погледнах го, кацнала в коженото кресло, обикновено запазено за бизнесмени и финансисти. – Скъпи – гласът ми никога нямаше да достигне изтънчения тон на Агата, но по това време вече бях успяла да изгладя източнолондонския си акцент. – Тя има нужда от още време, за да се възстанови.

– Тя е зряла жена.

– Човек никога не престава да се нуждае от майка си.

– Прекалено отстъпчива си, Нан. Прекалено добра.

Усмихнах се, сякаш беше истина. Арчи мразеше най-много три неща на света – болест, слабост и скръб. Идеята, че някой има нужда да се възстанови, беше нетърпима за него. Като негова любовница, винаги бях в бодро настроение. Лека и безгрижна. В пълен контраст с недотам заблудената му, но покосена от скръб съпруга.

Лицето му омекна. Ъгълчето на устата му се изкриви в усмивка. Както казват французите: „Щастливите хора нямат история“. Арчи никога не ме попита за минало ми. Искаше ме единствено тук и сега, лъчезарна и усмихната. Той прокара ръка по косата си, заглаждайки кичурите, които не бяха на мястото си. Забелязах лекото посивяване над слепоочията. Придаваше му достолепен вид. Дори във връзката ми с Арчи да има корисни елементи, това не значи, че не мога да му се наслаждавам. Беше висок, представителен и влюбен в мен.

Той се изправи от бюрото, прекоси стаята и коленичи пред креслото.

– Арчи... – казах, преструвайки се, че му се карам. – Какво ще стане, ако влезе някой?

– Никой няма да влезе.

Той обхвана кръста ми с ръце и сложи глава в скута ми. Бях с плисирана пола, закопчана догоре блуза, широка жилетка и чорапогащник. С фалшиви перли и нова модна шапка. Погалих Арчи по главата, но се опитах да го отблъсна нежно, докато той притискаше лицето си към мен.

– Не тук – казах, но не настойчиво. Безгрижно, безгрижно, безгрижно. Като момиче, което не е било болно или тъжно нито ден в живота си.

Арчи ме целуна. Имаше вкус на опушена лула. Залепих ръце на реверите му и не възразих, когато обхвана гърдите ми с длани. Тази вечер ще се прибере при жена си. Ако продължаваме в посоката, която бях планирала толкова внимателно, най-добре е да го изпратя при нея с мисли за мен. Гъба, на-

кисната в хининов сулфат, с която ме снабди омъжената ми по-малка сестра, стоеше на пост в тялото ми, предпазвайки ме от бременност. Нито веднъж не се срещнах с Арчи, без да съм подготвена, но в този случай предпазливостта ми се оказа напразна. Той скромно придърпа полата ми надолу, заглаждайки плисетата, после се изправи и се върна обратно зад бюрото.

Почти в същия миг, в който се завъртя в стола си, влезе Агата, потропвайки лекичко с пръсти по вратата, като в същото време я отвори широко. Удобните ѝ токчета издаваха едва доловим звук върху килима. На трийсет и шест, кестенявите ѝ коси бяха избледнели до кафеникаво. Беше с няколко инча по-висока от мен и почти с десет години по-стара.

– Агата – каза Арчи рязко. – Можеше да почукаш.

– О, Арчи. Това не е съблекалня. – После се обърна към мен: – Госпожице О’Дий. Не очаквах да ви видя тук.

Стратегията на Арчи беше да ме крие, като постоянно ме държи на показ. Редовно ме канеха на партита и дори за уикенда в дома на семейство Кристи. Преди шест месеца поне щеше да потърси оправдание за присъствието ми в кабинета си. *Стан ми отстъпи Нан да стенографираме нещо.* Стан беше работодателят ми в Имперската британска компания за гума. Беше приятел на Арчи, но никога не беше му отстъпвал каквото и да било.

Този път Арчи не каза нито дума, за да обясни защо съм се настанила там, където не ми е мястото. Веждите на Агата се повдигнаха, когато осъзна, че съпругът ѝ няма да си направи труда с обичайните извъртания. Тя си върна самообладанието, като се обърна към мен.

– Погледни ни само – тя посочи към тоалета си и после към моя. – Като близначки сме.

Трябваше да направя усилие, за да не докосна лицето си. Усетих колко силно се изчервявам. Ами ако беше влязла минута по-рано? Ако ни беше видяла, щеше ли да се преструва, че не разбира, както се преструваше в момента?

– Да – отвърнах. – Наистина сме като близначки.

Изчезването

ЕДИН ДЕН ПРЕДИ ТОВА

Четвъртък, 2 декември 1926 г.

Откакто свят светува, всеки мъж разказва на любовницата си все същата история. Не обича жена си, може би никога не я е обичал. Не са правили секс от години, няма и помен от секс. В брака му няма страст, няма любов, няма радост. Пусто и мизерно място. Стои там заради децата или заради парите, или заради благоприличието. Въпрос на удобство. Новата любовница е единствената му отмора.

Колко пъти тази история е отговаряла на истината? Ако питат мен – почти никога. Знам, че не беше вярна и за семейство Кристи.

Онази вечер Арчи се отправи към Сънингдейл както винаги. Двамата бяха нарекли дома си „Стайлс“, на името на къщата в първия роман на Агата. Беше прекрасна викторианска постройка с огромна градина. Когато Арчи отворил входната вратата, Агата го чакала, облечена за вечеря. Той не ми беше казал с какво точно е била облечена, но аз знам, че е била с рокля от шифон с цвета на морска пяна. Представям си, че кройката е подчертавала пищните ѝ гърди, но Арчи каза само, че е била толкова смутена, че решил да изчака до сутринта, за да ѝ каже, че я напуска.

– Вечер емоциите са малко пресилени, нали? – каза той.

Агата, която предусещала какво ще се случи, повела мълчалива битка. Обикновено малкият ѝ териер не я изпуска от погледа си, но тази вечер тя го отпратила да си легне при Теди, за да не дразни Арчи, и се опитала да излъчва ведрост.

Понякога си мислех, че Агата беше измислила Еркюл Поаро като образ, напълно противоположен на Арчи. Поаро никога не пропуска да забележи и най-тънкия емоционален трепет и симпатизира и на най-капризната емоция. Поаро може да приеме и оцени човешкото униение и после да прости. Докато Арчи най-често казваше: „Хайде, стегни се“, и очакваше заповедта му да се изпълни.

Веднъж взел решение да отложи неизбежната сцена, Арчи и Агата започнали да вечерят, седнали един срещу друг, на двата противоположни края на дългата маса. Когато го попитах за какво са си говорили, той каза:

– Незначителни приказки.

– Как изглеждаше тя?

– Намусена. – Арчи произнесе думата сякаш е дълбока лична обида. – Изглеждаше самодоволно мрачна.

След вечеря Агата го помолила да седнат в гостната за по чаша бренди. Той отказал и се качил горе да види Теди. Хонория, секретарката на Агата, която беше едновременно и детегледачка на Теди, тъкмо я приготвяла да си ляга.

Щом Арчи отворил вратата, малкото куче се мушнало покрай него и избягало навън, а Теди издаде недоволен вик:

– Мама обеща, че Питър ще бъде при мен тази нощ!

За щастие, Арчи носел моята книга „Мечо Пух“ и ѝ я дал, за да я утеши. Зарадвана, Теди разкъсала опаковъчната хартия и той ѝ прочел първата глава. Примолила му се да продължи, така че когато най-после се оттеглил да си ляга, Агата – която не си представяла, че това е последният ѝ шанс да го задържи – била вече заспала.

– Като труп – каза ми Арчи.

Но в събота, когато отидох в „Стайлс“, за да върна колата на Арчи от Годалминг, видях „Мечо Пух“ на масата във вестибюла, все още опакована в кафява хартия. И в „Симпсънс“ Агата имаше отнесения, едва доловим израз на човек, страдащ от безсъние, на когото му е трудно да стои буден през деня след безброй безсънни нощи. Тя обичаше съпруга си. След дванадесет години брак го обичаше сякаш и всеотдайно, сякаш за нейните тридесет и шест години не беше научила нищо за света.

Знам, че нямаше да си легне, без да дочака Арчи. Ето какво смятам, че се е случило наистина.

* * *

Агата е била там, за да посрещне Арчи, когато се е прибрал у дома. Дотук сигурно е вярно. По бузите ѝ избила руменина, ярка и категорична. Била е решена да си го върне не с гняв и заплахи, а с бездънната сила на обожанието си и затова е подбрала внимателно тоалета си. Знам точно как е била облечена, защото в събота сутринта роклята ѝ беше на купчина на пода в спалнята им, прислужницата е била твърде разстроена, за да я прибере и изпере. Когато я видях смачкана на пода, се наведох, вдигнах я и я сложих върху себе си, сякаш да я премеря. Беше твърде дълга, шифонът с цвят на морска пяна се нагъна около стъпалата ми. Миришеше на „Ярдли Английска лавандула“, лек и приятен.

За средата на зимата роклята беше доста нелепа, но както и да е. Колко ли прекрасно е изглеждала, когато го е посрещнала на вратата. Луничките – пръснати по носа ѝ и особено ярки върху гърдите ѝ. Може да е държала питие в ръката си, не за себе си (тя почти никога не пиеше), а за да му го предложи, любимия му скоч.

– АК – сигурно е казала тя, правейки крачка към него и поставяйки едната си ръка върху гърдите му. След сватбената нощ винаги взаимно се наричаха така – АК.